

Een waarschijnlijk toeval

Van Max Greyson verscheen eerder bij De Arbeiderspers:

Waanzin went niet (poëzie, 2016)

Et alors (poëzie, 2019)

Max Greyson

Een waarschijnlijk toeval

Roman

Uitgeverij De Arbeiderspers
Amsterdam · Antwerpen

Dit boek kwam tot stand met steun van
Literatuur Vlaanderen.

Copyright © 2021 Max Greyson

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van bv Uitgeverij De Arbeiderspers, Weteringschans 259, 1017 XJ Amsterdam.

Omslagillustratie en -ontwerp: Jan van Zomerén

Portret auteur: Koen Broos

Typografie: Perfect Service, Reeuwijk

ISBN 978 90 295 4329 3 / NUR 301

www.arbeiderspers.nl

I.

Sinds zes weken heb ik geen zin meer in sigaretten. Mijn spontane gebrek aan zin in een sigaret hangt nauw samen met de reden waarom ik ooit voor de eerste keer wel zin had in een sigaret, namelijk op mijn vijftiende, toen ik in het tweede jaar van de middelbare school zat en Margot Vanlerberghe me diep in de ogen keek en me vertelde dat ze onze liefdesrelatie, die op dat moment een periode van tweeënhalve maand bestreek, moest verbreken. Ze zei dat ze me een lieve, romantische en mooie jongen vond, maar dat er verder weinig avontuurlijks aan me te vinden was. Ze was erg geflatteerd door de gedichten die ik voor haar schreef, maar twee per dag was te veel van het goede. Ik had haar bovendien gerust passioneel mogen tongzoenen toen we naar de cinema waren gegaan. Het zou zelfs niet onwenselijk zijn geweest mocht een van mijn handen zijn verdwaald onder haar topje om een wandeling rond haar tepelhof te maken. Toen ik verklaarde dat ik me slechts uit beleefdheid had onthouden van dat soort lichamelijke excursies, benadrukte ze dat het nu te laat was om er nog mee te beginnen. Ze hoopte wel dat we vrienden konden blijven.

Het duurde nog geen tien minuten na dat bewuste gesprek, of ik vroeg een sigaret aan mijn beste vriend. Ik was het geloof in de liefde volkomen verloren en ik besefte zonder dat ik het op dat moment zo stellig kon verwoorden dat

een sigaret de veiligste en traagste vorm was om zelfmoord te plegen. Ik wist meteen dat het niet bij één sigaret zou blijven, maar dat ik uit frustratie en onmacht vanaf dat moment als roker door het leven zou gaan, gebrandmerkt door het trauma van de teloorgegane liefde.

Er hebben naast Margot Vanlerberghe nog heel wat amoureuze geschiedenissen kleur gegeven aan mijn tiener- en twintigerjaren. In vijftien jaar tijd zijn er een stuk of vijf verliefdheden geweest die me als mens fundamenteel hebben bewogen.

Er was Anke, mijn eerste crush, de vulkaanuitbarsting van hormonen, de wanhopige, kleffe liefde van een vroege jeugd.

Er was Réka, de mooiste stem van Boedapest, met haar grote ogen en haar grote handen en haar gitzwarte haar. Réka die harde keuzes maakte, die me leerde hoe anders een vrouw is dan een man.

Er was Magdalena, de vrouw die danste in de lucht, de dove acrobate uit Tsjechië, het mysterie van de gebarentaal, de verboden vrucht die steeds zoeter werd, tot ik mijn tanden stukbeet op de pit.

Er was Carlotta, die de spirituele liefde in me deed ontwaaken. Een liefde die ik diep en onvoorwaardelijk zou noemen. Iemand in de ogen kijken en weer geloven in sprookjes en in geesten, dat soort verhaal. Carlotta, die me leerde dat denken en doen twee verschillende planeten zijn die om dezelfde zon draaien.

Daarnaast was er ook Michelle, de vrouw met wie ik zeven jaar lang het bed deelde en van wie ik heb gehouden als van geen ander. Michelle, die altijd onvoorspelbaar is gebleven en me beter kon lezen dan mijn eigen moeder, de enige vrouw die ik ooit gemeend de vrouw van mijn leven noemde, maar die ik niet in de lijst van ongrijpbare coup de foudres

kan opnemen aangezien er geen zwermen van vlinders uit hun poppen schoten toen ik haar voor het eerst zag, en vooral omdat ze achteraf wel grijpbaar is gebleken.

Tot slot was er de mooiste vrouw ter wereld en haar kosmische coördinaat dat zonder gekke spagaat niet op één lijn te krijgen was met het mijne.

Een van de laatste keren dat ik echt een sigaret miste, was ongeveer een uur geleden. Ik reis op dit moment met de ICE-hogesnelheidstrein naar Keulen, om er te beginnen aan de nieuwe productie van het internationale danstheaterensemble waarvan ik lid ben. Een uur geleden zat ik comfortabel in de boordbistro met een verse muntthee. Dat was geen toeval. Ik neem altijd plaats in de boordbistro. Zo hoef ik geen zes euro te besteden aan een plaatsreservering.

Plaatsreserveringen zijn valse zekerheden. Ze geven reizigers het bedrieglijke gevoel dat ze een zitplaats op de trein werkelijk bezitten. Zodoende breken er ruzies uit omdat reizigers hun treinticket verkeerd hebben gelezen. Ze hebben wel het juiste stoelnummer, maar niet het juiste wagonnummer. Het gezin dat er twintig minuten over deed om hun bagage in de rekken te puzzelen en hun tweeling zover heeft gekregen stil te zitten op de voor hen bestemde zitplaatsen, krijgt het treinticket van een oud Aziatisch koppel onder de neus, waaruit blijkt dat ze plaatsen vierentachtig tot en met achtentachtig hebben in wagon zevenentwintig, en dat is overduidelijk niet de wagon waar ze zich nu bevinden. Kijk wat er boven het deurtje staat, zo wijst de oudere Aziatische man, dit is wagon nummer negenentwintig.

Om zulke taferelen te vermijden ga ik steeds naar de boordbistro, waar voornamelijk mannen met maatpakken bier komen drinken terwijl ze via Skype de gevolgen van

hun afwezigheid op kantoor volgen. Dat is niet meteen een interessante prikkel om naast of tegenover te zitten, maar alleszins een stuk rustgevender dan gezinnen met huilende tweelingen. Naast de auditieve voordelen is de boordbistro ook aangenamer verlicht en zijn de stoelen net enkele centimeters breder, waardoor je niet constant tegen andermans knie zit aan te schuren. Er verdwaalt in de boordbistro ook wel eens een alleenstaande vader met een kind, die zich uit wanhoop vastklampt aan een statafeltje na een aanvaring met een andere reiziger van het meer toeristische soort, die het nodig acht zijn frustraties over het Europese treinnetwerk helemaal uit de doeken te doen. ‘Twaalfhonderd kilometer met de trein zonder een halve minuut vertraging. En eens de grens met België over, rijden als een stoptrein, dat is toch weer typisch de NMBS.’ En dan bevestiging zoeken. Dat soort volk.

Tot een halfuur geleden zat ik vredig uit het venster te staren en wat te schrijven. Er zijn weinig plekken die me zo tot staren dwingen als een trein. Dat heeft met verveling te maken. In essentie ben ik iemand die zich verveelt, en dan ga ik me ergeren aan de mensen in mijn omgeving en krijg ik last van allerlei tics. Zeker wanneer iets of iemand mijn raamstaarderij komt verstoren, zoals het belse signaal dat daarstraks door de intercom kwam geringeld. Ik krijg er instinctief een koude rilling van wanneer er een mededeling van de treinconducteur komt op het moment dat de trein te ver is van een station om het bereiken van de volgende bestemming aan te geven, omdat ik weet wat er volgt. De treinconducteur kondigde aan dat de trein met een technisch defect kampte. We zouden de volgende kilometers op een lage snelheid afleggen en een aanzienlijke vertraging oplopen.

De hel brak los. Een Beiers gezin met drie jonge kinde-

ren ging aan het bier omdat de aansluiting naar Dresden in Frankfurt naar alle waarschijnlijkheid niet zou worden gehaald. Ze betaalden met een biljet van twintig euro, maar de ober beweerde dat ze met een biljet van tien euro hadden betaald, wat niet waar was, dat had ik zelf gezien. In plaats van in te grijpen besloot ik om me er niet mee te bemoeien, de zaken communicatief niet te bemoeilijken en zeker geen partij te kiezen ongeacht de ware toedracht. De vrouw van het gezin verloor traag maar zeker haar geduld. ‘Nein,’ zei ze, ‘Zwanzig Euro. Wir sind uns sehr sicher, dass wir Ihnen zwanzig Euro bezahlt haben.’ En de ober stond met vijf euro veertig aan wisselgeld te stamelen dat hij er niets meer van begreep en dat hij er ook niets aan kon doen en hij zei: ‘Sorry.’

Sorry is alles wat hij kon zeggen. Intussen stond er een zwangere vrouw aan zijn andere mouw te trekken. Ze vroeg of er nu werkelijk sojamelk in haar cappuccino zat. Hij smaakte toch verdacht veel naar koemelk, die cappuccino van haar. ‘Monsieur, j’ai commandé de lait de soja. Voulez-vous peut-être goûter? Je ne suis pas fou quand même.’

Er waren Zuid-Amerikanen die alvast de weg kwamen vragen van het station naar hun hotel wanneer we binnen enkele uren zouden aankomen in Frankfurt Hauptbahnhof. Wegens de vertraging zouden ze met zekerheid de taxi missen die ze reeds een week geleden hadden gereserveerd en: ‘How do we get to our hotel, sir? Sir? The taxi won’t be waiting for an hour by the station, will it, sir?’

Toen de eerste vlaag van consternatie was gaan liggen en de drie kinderen van het Beierse gezin in een hoekje op de grond met viltstiften de grijze vloer van de trein zaten in te kleuren, kwam er een man door de wagon gelopen die tegen ieders uitgestoken benen aanliep en die de hele tijd mompelde: ‘Never again, never again.’

Het werd helaas nog erger dan vertraging. Vanwege het technisch defect kon de trein niet verder dan Ans, een dorp net voor Luik. De hele trein, waar toch gemakkelijk vierhonderd man in kan, moest leeg. De hele klik, inclusief boordpersoneel en zelfs het nat en droog dat ze in de boordbistro serveren, moest worden overgeheveld naar een andere trein.

Een station als dat van Ans is niet voorzien op internationale hogesnelheidstreinen. Het perron is net geen drie meter breed en de hele meute moest wachten tot de verzamelde technische staf van Deutsche Bahn zijn fiat had gegeven voor een vervangende trein. Er werd aangekondigd dat er een wagon minder zou zijn. Zestig mensen die zonet nog een zitplaats hadden, zullen genoeg moeten nemen met een staanplaats ergens in een gangpad. Plaatsreserveringen waren niets meer waard. Alsof ik het zo had bedacht.

Op het moment dat dit besef doordringt bij een tijdelijk gestrande reiziger, gaat er ergens achter in het reptielenbrein een rood lampje branden. Mensen zijn beesten uit de oertijd en oorlog is nooit ver weg. Als de grootste reden voor de vijfenzeventigjarige vrede tussen de grootmachten van het Europese continent de Europese Unie is, dan is het Europese internationale treinverkeer het grootste gevaar om die vrede op de helling te zetten.

Iedereen op het perron was in staat van opperste paraatheid om de zitplaatsenoorlog te voeren die op uitbarsten stond wanneer de vervangende trein zou arriveren. Op dat moment werd ik bevangen door de behoefte aan een sigaret. In eerste instantie liet ik het idee varen. Ik wist dat ik geen zin had om te roken. Het was een oude gewoonte die begon te spoken, een combinatie van verveling, ongeduld en ergernis, waarvoor ik vroeger een trouwe wapenbroeder had die ik nu niet meer kon oproepen voor de strijd. Ik liet de wolk

passeren. Maar al snel volgden er nog wolken, grotere, met bezwerende stemmen die me een enkele sigaret kwijtscholden. Eentje kan geen kwaad. Nood breekt wet. De uitzondering die de regel bevestigt. Dat soort gezegden.

Ik keek om me heen op het perron, om na te gaan of er een sigaret te schooien viel. Meer dan tien mensen in mijn onmiddellijke omgeving stonden te dampen. Maar ze rookten filtersigaretten. Stinkend gore filtersigaretten. Al ging ik kapot van hunkering, een filtersigaret hoefde ik niet. Als ik dan toch eenmalig toegaf aan een opwelling, moest het met een zelf gerolde rode Lucky Strike, met een Mascotte-filtertip van vijf komma drie millimeter en een ultradun Rizla-vloeitje. Anders niets. Ik keek een tweede keer om me heen en voelde me opgelucht toen ik geen enkele zelfroller zag. Niet veel later kwam de vervangende trein.

Tegen mijn verwachtingen in vond ik meteen een zitplaats in de boordbistro. De trein begon te rijden en ik kon eindelijk ongestoord uit het venster staren om terug te denken aan wat me sinds september vorig jaar was overkomen.

II.

Een gong, zo begon het. Ik zag haar nog niet, maar de lucht trilde. Daarna een paukenslag bij elke stap die ze zette, alsof er zich een vloedgolf naar me toe bewoog die mij, en de hele wereld die ik kende, zou opslorpen. Zij was, om andermans woorden te gebruiken, the fairest of them all, met een getinte huid glad en glanzend als stilstaand water. Haar bruine ogen sloegen bij elke knipper een kleine golfslag van opwinding. Ze had krullen sierlijker dan een lentesonate voor viool, en een blik waarin de mooiste eenzaamheid ruiste, van verre verlaten eilanden in de Stille Oceaan. Om haar mond woonde een diepzinnige pret. Haar ondeugend gespeelde naïviteit deed de elementen beven, en ik beefde mee, op het metrum van mijn op hol geslagen hart.

Het was een donderdagnamiddag in september vorig jaar en het was broeiend warm. Ik zat op het terras van mijn stamkroeg. Koffieland, een koffiebar tegenover de Nationale Bank in Antwerpen, op een druk kruispunt van de Mechelsesteenweg en de Frankrijklei. Ik rookte een sigaret en las een boek. Ik herinner me niet welk boek, maar ik herinner me wel dat ik, nadat ik mijn sigaret had gedooft en de vrouw naar binnen was gelopen, geen letter meer kon lezen.

De volgende dag was ze er weer. Ik merkte haar op toen ze schuin achter me in de rij stond om haar drankje te betalen. Ik zat op een kruk aan de bar en deed alsof ik diep geconcen-

treerd gedichten schreef, terwijl ik in feite op allerlei creatieve manieren trachtte om haar in de rand van mijn blikveld te houden zodat ik haar kon zien zonder naar haar te kijken.

Elke dag schrijf ik aan de bar in Koffieland. Enfin, elke dag waarop ik geen andere verplichtingen heb. Het gebeurt dat mensen me feliciteren met mijn ijzeren schrijfdiscipline, terwijl het in feite discipline vergt om niet te gaan. In het schrijven vlucht ik van de verveling en van de existentiële leegte. Het is de enige wereld waarin ik werkelijk vrij ben en een vorm van tijdloosheid ervaar. Daarnaast was het in september vorig jaar een manier om mijn tijd schijnbaar nuttig te besteden en te doen alsof ik mijn relatiebreuk met Michelle al schrijvende te boven kon komen.

Koffieland heeft hoge plafonds en veel lichtinval van de straatkant, met een winkelgedeelte op de begane grond en een grote bar op de eerste verdieping, waar vier krukken staan en ook de kassa, waar klanten moeten bestellen en betalen, waardoor er in feite slechts drie goede krukken zijn, plus eentje waarop je wel kan zitten maar dan met het voortdurende gehijg van ongeduldige klanten in je nek. Er is een mezzanine aan de straatkant die voornamelijk hipstertuig met hoofdtelefoons aantrekt, en een gedeelte met zetels en een grote tafel achterin dat het personeel 'the dark' noemt, waar studenten komen om te studeren en waar om de andere dag een club paaldansvrouwen vergadert. In het weekend is Koffieland een trekpleister voor jonge ouders die elkaars baby's komen complimenteren nadat ze op de Vogeltjesmarkt hun wekelijkse portie wereldcultuur tot zich hebben genomen aan de kramen met Turkse pizza, Vietnamese loempia en Marokkaanse pannenkoeken.

Er zijn meer stamgasten dan er krukken zijn, waardoor we elke onbekende die aan de bar wil zitten onmiddellijk naar

een tafel op het terras of op de mezzanine doorverwijzen. De stamgasten zouden goede romanpersonages zijn. Er is de eenzame stadsambtenaar met grijze baard die boeken over voetbal leest en die politici vergelijkt met iconen uit de voetbalgeschiedenis. Er is het glittermeisje met roze haren dat knutselboeken schrijft en haar geld verdient als influencer op de sociale media door reviews te schrijven voor allerlei badkamerproducten die ze gratis krijgt opgestuurd en uitdeelt aan de andere stamgasten. Naast haar zit vaak een Limburgse vrouw die een tweede jeugd heeft gevonden sinds ze een paaldansschool heeft opgericht. Er is de bekende komiek die grappiger is in het echt dan op televisie en een man die uit ecologische overwegingen nooit een plastic deksel voor zijn take-awaybeker wil, maar altijd zo lang over zichzelf staat te praten dat hij evengoed zijn koffie uit een kop had kunnen drinken. Er is een grafisch ontwerper die ter ontspanning tussen het tekenen van computergamepersonages naast je aan de bar komt zitten om een portret van je te maken zonder dat je het doorhebt. Er is ook een man die ik al twaalf jaar quasi elke dag zie maar van wie ik geen flauw benul heb wat hij aan zijn tafeltje in de hoek een hele dag zit te tokkelen op zijn laptop. Vermoedelijk denkt hij hetzelfde van mij.

Onder het personeel is er, behalve mijn beste vriend Sven, nog nooit iemand geweest die ik tot mijn intieme kring heb gerekend. Hoewel, zo is er wel iemand en ze is erg mooi. Marie heet ze en ze heeft handen zo klein dat ze er nog geen vlinder in zou kunnen vangen. Ze moet springen om bij de theepotten te kunnen. Als ze lacht, lach ik ook, en ze draait altijd goede muziek. Ze spreekt steevast het woord chips uit als sjaaips en zegt niet toevallig maar toevallig. In mijn verbeelding zullen we de komende vijftig jaar aan weerskanten van dezelfde bar oud worden. Wie weet zullen we ergens in

die vijftig jaar nog wel iets voor elkaar gaan voelen. Dan zullen we aan de oceaan gaan wonen en mooie kinderen hebben.

Dankzij het moderne interieur en de uitmuntende reputatie van de specialty coffee die er wordt gebrouwen, is Koffieland een trekpleister voor wat men koffienerds noemt. Soms komen ze alleen, soms in duo's, soms in grote groepen die akoestisch erg aanwezig zijn. Afhankelijk van de barista die aan de knoppen staat, speelt er muziek die varieert van aangenaam tot afschuwelijk.

Het omgevingsgeluid is een unieke compositie. De koffiemolen houdt ritmische dialogen met de stoompijp. De drie stappen van de barista tussen werkvlak en koffiemolen slaan een driekwartsmaat door het onregelmatige pinkelen van vallende munten in de fooienpot. Er is een voortdurend achtergrondkoor van stoelen die schuren en schuiven, lepels die rinkelen in glazen en koppen, kranen en flessen en draaiende doppen, af en toe ruw doorbroken door het kloppen van koffiegruis uit een portafilter als het slaan van een trom. Buiten zijn er altijd razende auto's en trams die krijsen in sporen, snerpende scooters en nijldige fietsers, en ieder halfuur is er de sirene van een ambulance voor het ziekenhuis verderop in de straat. De vocalen zijn gesprekken over huisbazen, voetbaltransfers, ziektekiemen, paaldansen, sketchprogramma's en het aciditeitsgehalte van koffie.

In deze kakofonie floreer ik. Hoe meer akoestische afleiding me tracht te breken, hoe meer concentratie ik vind om te schrijven. Geef me geen stilte. Stilte is leegte.

Er zijn enkele uitzonderingen, geluiden die desastreus zijn voor mijn concentratie, zoals mobiele telefoons die onophoudelijk klingelen van binnenkomende berichten of toetsenborden die bij elke aanslag een piepje maken, evenals

gillende kinderen die stijf staan van de suiker en die in feite niets te zoeken hebben in koffiebars.

Ik kom reeds twaalf jaar in Koffieland. Daardoor weet iedereen die me kent altijd exact waar ik overdag ben. Een goede vriend van me komt me geregeld opzoeken. Hij is een theaterschrijver met een hart van goud en een cynische tong wanneer hij heeft gedronken. Hij verveelt zich overdag, omdat hij enkel 's nachts kan schrijven. Hij komt vaak de krant lezen aan de bar. We kunnen drie uur naast elkaar zitten zonder een woord te wisselen en naderhand toch het gevoel hebben dat we een hele dag hebben zitten ouwehoeren. Dat soort vriendschap. Hij is ook echt een goed theaterschrijver. Hij kent het verdriet waarover hij schrijft vanbinnen en vanbuiten en hij beheerst het vakmanschap om het tot een talig lijf te kneden. Hij schrijft dialogen waarvan ik zelden veel begrijp, maar waarbij ik altijd wel iets voel wat ik op geen enkele andere manier had kunnen voelen. Hij kan ook als geen ander mensen in een beeld typeren. Hij zegt dingen als: 'Ergens in een straat in Borgerhout rollen twee mannen de wereld op,' of: 'Kijk hoe arm Vlaanderen zich stomdronken in een taxi laat hijsen.' Wanneer hij zulke dingen zegt, grijp ik naar een stuk papier om een notitie te maken, en dan vraag ik hem vriendelijk of ik de eer en het genoegen mag hebben zijn woorden te gebruiken in een gedicht of een boek. En dan zegt hij: 'Ja, als je me vernoemt, maar zonder naam.' Want daar houdt hij niet van. Hij wil niet bekendstaan als het een of het ander. Gewoon vernoemen is goed. En dat doe ik dan.

Soms komen er ook andere vrienden of kennissen me bezoeken, die zich vervelen of emotioneel getroebleerd zijn, en dan leg ik beleefd mijn pen neer en dan praten we. Dan vraag ik bijvoorbeeld: 'Hoe gaat het?' en dan is het antwoord soms:

‘Goh, ik ben blij dat je het vraagt,’ en wordt mijn uitnodiging tot een diepgaand therapeutisch gesprek met open armen ontvangen.

De beste barista in de koffiebar is Sven. Marie en hij zijn de enigen die zich niet totaal verliezen in het perfectioneren van de verschillende zetwijzen van koffie. Daarnaast hoort Sven met de glimlach van een echte barman mijn verhalen aan, zelfs mijn lamento’s van de afgelopen tijd. Sven is het soort vriend dat zonder verwittiging voor onbepaalde tijd naar Canada vertrekt, opeens terugkomt en in je stamkroeg gaat werken. Je ziet hem bijna elke dag en je denkt voortdurend bij jezelf: als hij mij maar niet beu wordt, die arme Sven. En hij is dan het soort vriend dat me nog niet beu is.

Sven zegt dat hij een spirituele ontwakning heeft doormaakt. Dat is wat verliefdheid met een mens doet, een emmer ijswater in je gezicht kletsen. Pats. En je bent wakker. Het is geen zacht ontwaken met de warme adem en fluistertaal van zoete woordjes in je oor, of een hand die teder langs je wangen strijkt om je met meditatieve aaitjes uit de verschillende fases van de slaap te halen. Neen. Emmer, ijskoud, pats, wakker.

Svens ontwakning was begonnen met een verschijning in een koffiebar, een verschijning in de gedaante van een vrouw, die hij vermoedelijk de mooiste vrouw ter wereld vond. Dat is geen toeval. Verder wil ik geen gelijkenissen blootleggen met mijn persoonlijke ijsemmer. Ik zou mezelf nooit spiritueel ontwaakt noemen. Daar draait het hier niet om. Het draait om tekenen. Dat zei Sven. En hij kreeg tekenen bij de vleet, in alle vormen en geuren en kleuren. Tekenen die zijn geloof in de naakte werkelijkheid op losse schroeven zetten. Tekenen die je evengoed als toevalligheden kan beschouwen, tenzij je spiritueel bent ontwaakt. Sven werd belaagd

door cijfercombinaties, data en uren, lichtflitsen, buikkriebels en bepaalde vogelsoorten. Hij droomde bijvoorbeeld over een ekster die een wilde kastanje op zijn hoofd kwam leggen. Toen hij de volgende ochtend wakker werd, ging hij een sigaret roken op zijn terras, en zag hij een wilde kastanje op de balustrade liggen, en op het dak van de overburen zat een ekster hem te beloeven. Dat soort tekenen.

Sven noemt het synchroniciteit. Dat is volgens mij een naam voor gebeurtenissen die onmogelijk wetenschappelijk te verklaren zijn, maar ook te veel schijnbare verbanden vertonen om ze aan het toeval te wijten. Het toeval waar een geurtje van lotsbestemming aan kleeft, zonder dat er religieuze roepingen of dogma's mee gemoeid zijn. Hij noemt het ook wel de kosmos. Volgens Sven zijn de tekenen die zich openbaren niet zomaar te nemen of te laten. Hij zegt dat het zijn doel is om de betekenis ervan te achterhalen. Wanneer hij een kosmisch teken aan het volgen is, bijvoorbeeld in de vorm van een verliefdheid, maar die blijkt niet wederzijds, dan was het doel van het kosmische teken niet de persoon in kwestie, maar was het teken een wegwijzer op zijn pad naar zelfkennis, om zich als mens te verbeteren en hem dichterbij zijn levenspad te brengen. Het leren interpreteren van de tekenen is volgens hem een hoge kunst.

Hij was naar eigen zeggen verliefd op een vrouw die hem de paden naar zichzelf moest tonen. Maar ze liet zich niet vangen in een aardse verbintenis, en daar ging hij helemaal aan kapot. En als ik kapot zeg, bedoel ik kapot. Beschadigd, stuk, niet meer in staat tot functioneren, een ruïne van een mens. En het is niet de eerste keer. Soms denk ik dat hij al dertig jaar lang verloren loopt. De voorbije jaren vluchtte hij naar de bevroren bossen van Canada, naar Australische woestijnen, ging avocadobomen planten in Nieuw-Zeeland

en beseftte daar dat hij om te vluchten geen vliegtuig hoefde te nemen naar de andere kant van de wereld. Vluchten kon hij ook in de stad waar hij was geboren, in een koffiebar.

Toen de mooiste vrouw ter wereld aan de bar van Koffieland een double shot latte bestelde, had ik haar niet aangesproken. Toen ze weg was, had ik aan Sven gevraagd of hij haar ook had gezien. En hij lachte. Hij zei dat ze ook naar mij had gekeken, en niet eens zo kwaad. Ik geloofde hem niet, dus zweeg ik er verder over. Ik begon weer te schrijven en de taal stroomde uit mijn vingers alsof zij de woorden louter met haar passage had ontboden, want binnen enkele minuten tijd had ik een gedicht geschreven dat veel te zweverig was om op te nemen in de selectie voor mijn nieuwe gedichtenbundel. Dat vond ik een uitstekend teken.